

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῆς Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, διὰ τοῦτο παρασχοῦν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιχορηγίας καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμένης Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμήνιος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάτικον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1925

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 40

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγεῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ παλὶς στρατιώτης τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ ἔμεινε ὥρα πολλὴ μᾶνοιχτὸ τὸ στόμα. Γούρλωσε τὰ μάτια του τόσο, ὥστε θάλεγε κανεὶς πῶς ἦταν ἔτοιμα νὰ πεταχθοῦν ἔξω ἀπ' τὴς κόχες τους. Μὰ ποῦ νὰ πιστέψει παρόμοιαν εὐτυχίαν!

—Τριάντα χιλιάντες φράγκα... πόσα τάλληρα; ρώτησε τέλος, ὅταν ξαναβρῆκε τὴ λαλιά του.

—Τριάντα χιλιάδες φράγκα, μᾶς κάνουν ἑξή χιλιάδες τάλληρα, ἀπάντησε ὁ κ. Ἀντοναί.

—Ἐξή χιλιάντες τάλληρα!! Ἐξή χιλιάντες τάλληρα!!

Κι' ἐπαναλαμβάνοντας τὴ φράση αὐτὴ, πρὸς τὸν ἔκανε νὰ φαντάζεται ἕνα σὸν ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα, πρὸς δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ μῆτε καὶ στὸν ὕπνον του, ὁ μαῦρος μονάρχης ἦταν γιὰ γέλια. Παρευθὺς ἡ χαρὰ τὸν ἐκυρίευσεν ὁλόκληρο. Μ' ἑξή χιλιάδες τάλληρα καὶ μὲ μιὰ περιοχὴ, ποῦ ἡ Γαλλικὴ διοίκησις δὲ θέρνιόταν νὰ τοῦ τὴν παραχωρήσει, ὁ Μπάρκας θὰ γινόταν ἕκτο δυνάστης ἀρχόντας τοῦ Σουδάν.

Ἡ μετανάστευσις τοῦ λαοῦ του δὲν τὸν ἐβάζε σάνησυχία. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἰθιγενεῖς ἦσαν συνειθισμένοι νὰ φύγουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, νὰ φέρνουν τὴν πατοῖδα ποῦ ἔτυχε νὰ τὴ ρημάξει ἕνας πόλεμος καὶ νὰ πηγαίνουν σὲ χῶρες ὁλότελα ἀγνωστες. Καὶ πρῶτος ὁ Σαμορὺ εἶχε δώσει τὸ παράδειγμα, ἀναγκάζοντας τὸ λαὸν του — χιλιάδες ἄνδρες καὶ γυναῖκες — νὰ μεταναστεύσει στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Μπασιλέ.

Μὰ ἔξω ἀπ' αὐτά, ἡ μετανάστευσις αὐτὴ θάχε κι' ἄλλο καλὸ ἀποτέλεσμα: Ὁ Μπάρκας δὲ θάταν πιά γείτονας τοῦ ἐπικίνδυνου Σαμορὺ κι' ἔτσι δὲ θὰ φοβόταν ὁλόένα τὴς ἐπιδρομῆς καὶ τοὺς πολέμους του. Ὡστε ὁ βασιλεὺς Μπέν-Ἀμέτ ἔδλεπε καινούργια τύχη νάνοι-

γεται μπροστὰ του καί, γεμάτος ἐνθουσιασμό, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ κ. Ἀντοναί.

Ὑστερα γύρισε δεξιὰ κι' ἀριστερά, σκόρπισε σύντομες φράσεις καὶ κατὰ νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν ἀπόφασίν του. Δὲν ἦταν καὶ δύσκολη δουλειά. Οἱ ἀραπινεὲς ἀρχισαν νὰ χαχανίζουν, οἱ μάγοι νὰ παίζουν τὰ ὄργανά τους κι' οἱ ἄπλοι ἀράπηδες, ποῦ δὲν εἶχαν ἀξιώματα, νὰ χοροπηδοῦν σὰν κατσίκια γύρω ἀπ' τὸ βασιλιά τους.

Ἀποῦ λοιπὸν συμφώνησε κι' ὁ «λαός», ὁ βασιλεὺς τῆς Κινέρας ἔκλεισε τὴς συμφωνίης του μὲ τὸ λοχαγὸ Κασσαῖν: Ὅλος ὁ πληθυσμὸς θάφινε τὰ χωριά του καὶ θὰ ξεκινούσε μὲ τὴ συνοδείαν τῶν πολεμιστῶν. Ὁ Μπάρκας θάβαζε φωτιά στὰ καλύβια καὶ θὰ τάκανε καθὼς τάχε κάνει καλὸν ἐχθρὸν χωρὶς ποῦχαν κυριέψει, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, γιὰ νὰ μὴ μείνει τίποτα, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε ὁ Σαμορὺ.

Καμμιά δεκαπενταριά ἀρρωστοὶ καὶ τραυματίες τοῦ κ. Ἀντοναί θάφευγαν μαζί μὲ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ κοπάδι, γιὰ νὰ ἔλαβ. φρώσουν τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα, ποῦ ἔπρεπε νὰ κάνει πορείας μακρινὰ καὶ βιαστικὰ.

Μόνον, ποῦ ἡ τεράστια αὐτὴ συνοδεία χρειαζόταν, γιὰ διοικητὴ, ἕναν ἀξιωματικὸ, ποῦ θὰ τὴν ὀδηγοῦσε στὴν

Κίτα καὶ θὰ τὴν παράδινε σὲ φρούραρχο. Ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν ἔκαμε στὸν Καρδινιὰν τὴν πρότασιν, νὰ δεχθῇ αὐτὸς τὴ διοίκησιν.

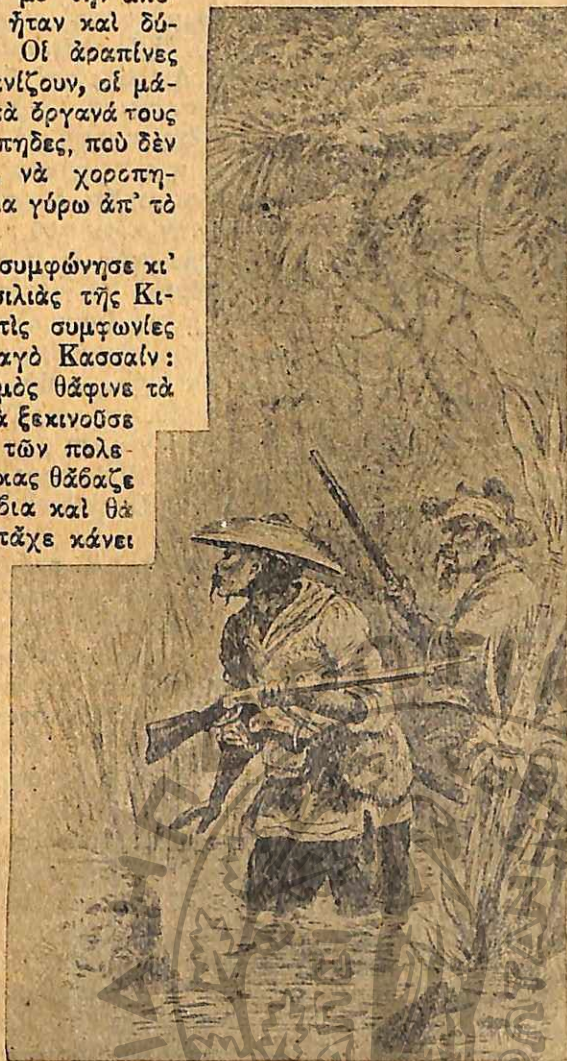
Μὰ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐννοιωθε πῶς τὸ καθήκον τὸν καλοῦσε ἄλλου.

Ὅσο κι' ἂν τοῦ κόστιζε, ἐπνίξε τὴν ὥρα τὴν πασά, ποῦ πρόβαλλε στὴ μνήμη του, στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου ποῦ βγαζε στὴν Κίτα. καὶ δῆλωσε στὸν ἀρχηγὸ του, μὲ φωνὴ ποῦ φανέρωνε τὴν ἀπόφασίν του:

—Λοχαγέ μου, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

—Τὸ περίμενα, εἶπε ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν, εὐχαριστημένος. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ σὰς. Σκοπεύω νὰ σὰς προτείνω γιὰ τὸν πολεμικὸ σταυρὸ καὶ θάγει μεγάλη σημασία, ἀνέπικυρώσει τὴν πρότασίν μου κι' ὁ λοχαγὸς Γκαλιένι. Θὰ σὰς συστήσω σ' αὐτὸν μὲ μεγάλη μου χαρὰ. Ἀ-

πόψε κιόλας, Καρδινιὰν, ξεκινάμε. Μὲ τὸ σουρούπωνμα, ἔλα τὸ ἀπόσπασμα ξεκίνησε μὲ γρήγορο βῆμα πρὸς τὸ βoriά. Ἑκατὸν δέκα χιλιόμετρα τὸ χωρίζαν ἀπ' τὸ Μπαμπακού, ὅπου ἔπρεπε νὰ φτάσει, τὸ γρηγορότερον. Μόνον

Ἀρτοσυμμοίτες Κινέζων...

ΓΑΥΡΕΙΟ

Σε μία άνεμοδάστη άρμενίσει
Θάλασσα, γέροντας βροιά,
Το βαποράκι κι' αντίκριζει
Μία ξερη κι' απόγκρεμη στεριά.

Χίλια θα γίνη, λές, κομμάτια...
Μά σ' ένα γυρο ξαφνικό,
Βλέπουν χαρούμενα τα μάτια
Μπροστά τους όμοιο ειρηνικό.

Σάν περιστέρια άσπρα σπιτάκια
Σου προσγειούν χαϊδευτικά,
Σάν να σου λέν: Ξέγνα την κάμια
Του κόσμου, γειρ' έδώ γλυκά!

Γείρε, τις πίκρες να ξεχάσης,
Τα βάσανα και τους καίμους;
Κάμε δικούς σου έδω της Πλάσης
Τους όμορφους βαθείς παλμούς.

Κλάψε, τ' άχνό το φεγγαράκι
Στην όψη σου στέλνει φιλιά,
Κοιμήσου' και το μελτεμάκι
Θά σου χαϊδέυη τα μαλλιά!..

Γαύρειο, 8 Αυγούστου 1925

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟ ΚΟΥΡΕΛΟΧΑΡΤΟ

Αγαπητοί μου,

ΤΕΚΟΜΟΪΝ

Μπροστά στο παράθυρο, κοιτάζοντας μίαν άπ' τις παράξενες δύσεις αυτών των ήμερών, που δεν ήταν ούτε θερινές πιά, ούτε φθινοπωριάτικες ακόμα. Είχαν μαζί και τη χαρούμενη γλύκα των πρώτων, και τα ζωηρά μα μελαγχολικά χρώματα των δεύτερων. Ο ουρανός ήταν πολύ καθαρός, πολύ γαλάζιος και μολονότι έκανε άρκετη ζέση, ή άτμόσφαιρα είχε κάποια κίνηση στα ψηλά κι' έν' άεράκι, σχεδόν δροσερό, εξακολουθητικό, με μικρά μόνο διαλείμματα, μου χάιδευε το μέτωπο.

Τό θέαμα ήταν βέβαια έξοχο, όπως είναι πάντα, την ώρα του δειλινού, άπ' το παράθυρό μου, — ή άθηνάικη αυτή ζωγραφιά με την Ακρόπολη στο βάθος, φαντασμογορικά φωτιζόμενη άπ' το καμίνι της δύσης. Μά τόχω συνειδημένο και μπορώ να πώ πως μόνο τό άεράκι έκείνο με κρατούσε ακόμα μπροστά στο παράθυρο. Γι' αυτό, όταν κι' ή δροσιά που πήρα μου φάνηκε άρκετή, ετοιμάστηκα να μπώ, για να ξεακολουθήσω την εργασία μου. Αλλά ίσα ίσα κείνη τη στιγμή, ένα πράγμα, ένα άσπρο πράγμα που πετούσε στο γαλάζιο άέρα, κίνησε την προσοχή μου.

Μου φάνηκε σαν πουλί, σαν περιστέρι. Μά έπειδή τό πέταγμα του ήταν άλλοιότιμο, παράξενο, προσπάθησα να τό ιδώ καλύτερα και να καταλάβω τί πουλί ήταν. Αδύνατο! Τέτοιο πουλί, με τέτοιες φτερούγες, — μακριές και

στενές πολύ μου φαινόταν, — και με τέτοια κίνηση, άρρυθμη, τρελή μπορώ να πώ, δεν είχα ιδή ποτέ μου. Κι' όλο άνέβαινε ψηλά, κι' όλο απομακρυνόταν. Πολύ περίεργο!.. Πήρα τότε ένα ζευγάρι κιάλια, που τάχω πάντα πρόχειρα, άπάνω σ' ένα άρμαράκι δίπλα στο παράθυρο, και κοίταξα τό άγνωρίστο άσπρο πουλί που πετούσε στέν γαλάζιο άέρα. Τότε τό γνώρισα, ά, τό γνώρισα πολύ καλά. Πόσες φορές δεν είχα ξαναϊδής, — μ' από πιό κοντά, — τέτοιου είδους πουλιά!.. Ήταν ένα μεγάλο κουρελόχαρτο!..

Ποιός ξέρει από πού τόχε σηκώνει τό δυνατό άεράκι έκείνης της ώρας. Ίσως από κεραμίδια, από ταράτσα ή από κανένα τζίγκο. Γι' αυτό έφτασε στα μεσοούρανα. Κι' έκεί πάνω πιά μπορούσε να κάνει ελεύθερα τις βόλτες του, νάνεβοκατεβαίνη, νάπομακρύνεται, να πλησιάζη, χωρίς νάπαντά πρόσκομμα κανένα. Πρέπει νάταν όμως και χαρτί ψ λό, έλαφρό, — κομμάτι από τσιγαρόχαρτο περιτυλιγματος ίσως, — γιατί άλλωστε τίνα δέ θα μπορούσε να μένη μετέωρο κι' όταν αδυνάτιζε τό άεράκι, για να ξαναρχίζη με τό δυνάμωμα, ύστερα, τα παιχνίδια του.

Μά τί τρελοπαχνίδα, τό άφιλότιμο! Σας βεβαιώ πως ποτέ δεν μου έλαχε κουρελόχαρτο με τόση... ζωή! Φιλονόταν άλληθινά ζωντανό πράγμα και σά μεθυμένο άπό μία μεγάλη χαρά. Για έναν καλό χορευτή, όταν τόν μεθ' ή χορός, συνήθως λέμε: «δεν χορεύει, πετά!» Έ, λοιπόν γι' αυτό τό χάρτινο πουλί θα μπορούσα να πώ: δεν πετούσε, έχόρευε. Και καθώς τό χτυπούσε κεί-ψηλά στο γαλάζιο ή ήλιο της δύσης, τότε χρύσιζε, τότε κοκκίνιζε κι' έμοιαζε έτσι σά μία μικρή, υπερφυσική, ενάτερια μπαλαρίνα, ντυμένη στα κάτασπρα και φωτιζόμενη από έναν πολύχρωμο προβολέα. Μά ήταν μία δόξα, ένας θρίαμβος, μία αποθέωση.

Αφού τό γνώρισα μία φορά, άφησα τά κιάλια, για να τό βλέπω καλύτερα μέσ' στον ώραίο του περίγυρο. Κι' ήρθε στιγμή που έέχασα κι' έγώ τί ήταν και γοητεύθηκα σά νάβλεπα πραγματικώς έν' άγνωστο άσπρο πουλί, παραδομένο σέ μία μέθη χαράς, εύτυχίας, που λές κι' ήθελε να τη μεταδώση με τά κινήματά του και σέ μένα και σ' όλο τόν κόσμο. Νά το, ύψώνεται ακόμα κι' έρχεται προς τό παράθυρό μου. — Έλα, έλα, καλώς το!.. «Ω, μά φεύγεις πάλι; γιατί!.. Γόρισε, γόρισε!.. Έτσι μπράβο! Και χαμήλωσε λιγάκι, να φωτίζεσαι και να λάμπης καλύτερα!.. Α, έτσι μπράβο!.. Τώρα είσαι θαυμάσιο!.. Τι γρήγορα που κουνάς τις φτερούγες σου και πως φαντάζουν χρυσοκόκκινες οι μακριές αυτές φτερούγες! Τώρα, για μένα, είσαι σ' όλη σου τη δόξα!..

Κι' άξαφνα... στόπ και μπούμ!

Τό άεράκι σταμάτησε άπότομα. Την ίδια στιγμή άπόμεινε άκίνητο έκεί-ψηλά και τό κουρελόχαρτο. Στόπ. Και την ίδια στιγμή, παρασυρόμενο μόνο από τό βάρος του, έπεσε ίσια, έσκασε άδοξα πάνω σ' ένα τζίγκο. Μπούμ! — Μά και τί άλλε μπορούσε να κάμη ένα κουρελόχαρτο, όταν έπαψε πιά να φουά τό άεράκι που τό ζωντάνευε; Νά σκάση κάτω σαν φύσιο. Τό κακόμοιρο είχε πέσει και σέ μία γωνιά του τζίγκου τόσο προφυλαγμένη, τόσο άπάγκιο, που κι' όταν σέ λίγο ξαναφύσηζε, τό άεράκι δεν τό βρήκε για να τό ξανασηκώση. Κι' έμεινε κεί ως πού βαρέθηκα έγώ και μπήκα: για μένα δηλαδή παντοτινά. Η ιστορία λοιπόν του κουρελόχαρτου τελιώνει έδω. Μόνο που έχει κι' επιμύθιο.

Θά τό μαντεύετε βέβαια. Πόσες φορές δεν θάκούσατε να παρομοιάζουν τό σήκωμα μερικών ανθρώπων χωρίς άξια, — χωρίς άλληθινά φτερά, χωρίς έσωτερική δύναμη, — με τό πέταγμα ενός κουρελόχαρτου, που ένα εδονικό άεράκι μπόρεσε να τό άνεδάση για λίγες στιγμές μεσοούρανα, μέσ' στο φως και τη δόξα ενός ήλιοβασιλέματος. Αλλά όπως τό κουρελόχαρτο στο τζίγκο, στο δρόμο, στη σκόνη, στη λάσπη, έτσι πέφτει κι' ό ψευτοανεδασμένος άνθρωπος, μόλις του λειψή ή έξωτερική δύναμη, ή προστασία, που τόν σήκωσε άπ' τα χαμηλά. Κι' όπως μάς γελ' τό κουρελόχαρτο πως είναι ένα ζωντανό κι' άσπρο πουλί, με μακριές, δυνατός φτερούγες, έτσι μάς γελ', όταν βρίσκεται στο ύψος του, κι' ό άνάξιος άνθρωπος πως κάτι είναι. Έστερα, με τό άδοξο πέσιμό του βλέπουμε πως δεν ήταν τίποτα και πως τόσον καιρό μάς γελούσε...

Ναι, ή παρομοίωση αυτή είναι κοινή και συνειδημένη. Αλλά οι Γάλλοι έχουν μία παροιμία που λέει: com-paraision n'est pas raison. Η παρομοίωση δηλαδή δεν είναι πραγματικός λόγος και δεν μπορούμε να την παίρνουμε πάντα τοίς μετρητοίς, κατά γράμμα, ή να την πιστεύουμε σ' όλη της την έκταση, μ' όλες της τις συνέπειες και τις έφχρημογές. Γιατί έτσι κινδυνεύουμε να φτάσουμε σέ υπερβολή, σέ παραλογισμό. Στην περιστασιακή παραδείγματα χάρη: μπορεί να ιδούμε έναν άνθρωπο νάνεβαίνη από μία καλοτυχία, από μία εύνοια, από μία δυνατή προστασία. Και να συμπεράνουμε: «Νά, κι' αυτός σαν τό κουρελόχαρτο. Πετ' όσο τόν φυσούν άμα πάψουν, θά πέση». Κι' όμως ό άνθρωπος μπορεί εξαίρετα νάχη την άξία του και δικαία να προστατευθήκε, να βοηθήθηκε, για νάνεβη.

Όλοι σχεδόν, στα πρώτα τους βήματα, βοηθούνται, προστατεύονται από κάποιον. Δεν θά πη όμως και πως όλοι δεν έχουν άξια. Πολλοί έχουν. Αλλά κι' όταν πέτουν, έπειδή τούς έλειψε ή αναγκαία άκόμη έξωτερική βοήθεια, πάλι δεν μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως δεν είχαν κι' έσωτερική δύναμη. Γιατί πρέπει πρώτα να ιδούμε μήπως τό πέσιμο ήταν τυχαίο, άδικο ή προσωρινό. Όπως τό άνέδασμα, έτσι μπορεί να μάς γελάση και τό πέσιμο. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή κι' επιφύλαξη σέ τέτοιες κρίσεις. Έπειτα, μι' άλλη παροιμία λέει: κάθε κανόνας έχει τις εξαίρέσεις του.

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

Ένθ έρραβε μονάχη στην κάμαρά της, κάποιος της χτύπησε έλαφρά την πόρτα.

— Έμπρός! φώναξε ή Μαρίκα.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ό Νίκος, ό γιός της κυρίας Λεδοϋ.

Η Μαρίκα τόν είδε με άπορία, γιατί ποτέ ό Νίκος δεν είχε γυρίσει στο σπίτι τόσο νωρίς.

Αλλά τό πρόσωπό του ήταν άλλοιότιμο άπόψε και σά χαρούμενο και σά στενοχωρημένο...

— Όρίστε, όρίστε μέσα, κύριε Νίκο. Πώς; σχολάσατε από τώρα;

— Ναι, είπε ό νέος προχωρώντας λίγο: δεν είναι δώ ό κύρ-Γεροθώμας;

— Όχι, έμεινε κάτω στη γειτόνισσα, να ξεκουραστή λίγο. Τόν θέλετε; Έχετε να του πητε τίποτα;

— Ναι... δηλαδή... μά... δεν είναι και τόση βία. Τού τό λέω κι' ύστερα... Νυφιάτικα είν' αυτά που ράβετε, κυρία Μαρίκα;.. Πώς μάρέσουν τα νυφιάτικα!..

— Ναι, μ' αυτά, σήμερα, έμένα δέ μάρέσουν τόσο... Τό ύφασμα είναι πολύ βαρύ για μία τόση δά νυφούλα... Πού να βλέπατε κάτι άλλα, που έρραφα την περασμένη έβδομάδα!.. Ήταν από άσπρη μουσελίνα, πολύ λεπτή, κι' ό πέπλος από τούλι, σαν άέρας... Α, έκείνα μάρεσαν έμένα!

— Ναι, έχετε δικιο... Θέταν ωραιότερα... Φουστάνι από μουσελίνα, πέπλο από τούλι, με άνθος πορτοκαλιάς παντού... τέτοια θάθελα να φορέση κι' ή νύφη ή δική μου!

— Ω μά έχετε σεις καμιά κούκλα για ντύσιμο;

— Όχι βέβαια! κούκλα δεν έχω έγώ... Ένωθ τη γυναίκα που θα πά-ρω, τη ζωντανή, που θα είναι όμως πιό όμορφη κι' από κούκλα!

Η Μαρίκα κοίταξε τό Νίκο και γέλασε δυνατό.

— Καλέ, τί πράγματα είν' αυτά που λέτε, κύριε Νίκο;.. Ποτέ δέ σας άκουσα να μιλάτε για γάμο... Αλήθεια, θά παντρευτή; Και τη βρήκατε τη νύφη;.. Α, κατάλαβα! θά ήρθατε να μου παραγγείλετε τα νυφιάτικα! Αυτό δεν είναι;

— Μακάρι νάταν! άποκρίθηκε ό Νίκος. Δεν ξέρετε πόσο θά θάθελα! Αλλά... αν τό θέλατε και σεις, τό πράγμα θά τελείωνε άμέσως... Κι' έγώ δεν ξέρω πως να σάς τό πώ... Νά, από σήμερα, δεν είμαι πιά άπλός εργάτης στο κατάστημα. Έγίνα άρχιεργάτης, διευθυντής μάλιστα. Γιατί ό διευθυντής μας άποσύρεται και στη θέση του πάω έγώ...

Η Μαρίκα έγινε σοδαρή. Κι' ό Νίκος εξακολούθησε χωρίς να την κοιτάξη:

— Καταλαβαίνετε λοιπόν πως όταν έχη κανείς μία «Τριγυρίζε στο σκοτάδι...» μ' έκαμαν να σας εκτιμήσω τέτοια θέση, μπορεί αξιόλογα και να παντρευτή, γιατί κερδίζει άρκετά για να μισθώ ή διατηρήση οικογένεια. Αυτό, που λέτε, ήρθα να σας πώ... Θέλετε, κυρία Μαρίκα, να γίνετε γυναίκα μου, νάχω και τόν Γεροθώμα σαν πατέρα μου, που τόσο τόν σέβομαι και τόν αγαπώ;

Η Μαρίκα δεν άποκρίθηκε.

Ο Νίκος σήκωσε τα μάτια και την είδε. Ήταν χλωμή και τα χείλη της έτρεμαν.

— Σας κακοφάνηκε; δυσανεστήθηκατε; ψιθύρισε φοβισμένος ό Νίκος.

— Όχι, τού άποκρίθηκε. Έσείς δεν με δυσανεστήσατε καθόλου. Διποδυμαι μόνο που έγώ μπορεί να σας δυσανεστήσω. Μά δεν είμαι για παντρεία. Ούτε σας θά πάρω, ούτε κανέναν άλλον.

— Και γιατί; ρώτησε ό Νίκος.

— Σας παρακαλώ να μ' άκούσετε μία στιγμή. Αφού μου κάματε τέτοια πρόταση, χρεωστώ να σας εξηγήσω γιατί δεν την δέχομαι.

Σώπασε μία στιγμή, σά νάθελε να συγκεντρώση τις ιδέες, της κι' εξακολούθησε:

— Όταν έχασα τη μητέρα μου κι' έμεινα όρφανή στους πάντες δρόμους, ό Γεροθώμας με λυπήθηκε και, μολονότι φτωχός, με κράτησε και μάνεβερε σά νάμουν κόρη του.

— Αυτό τό ξέρω...

— Ναι, αυτός μου έσωσε τη ζωή. Πώς λοιπόν μπορώ τώρα να τόν άφήσω για να παντρευτώ; Χρέος μου είναι νάφιερώσω σ' αυτόν όλη μου τη ζωή, όλη μου την εργασία, όλη μου την αγάπη. Δεν μπορώ να γίνω δυό κομμάτια, κύριε Νίκο. Και γι' αυτό δεν θά παντρευτώ.

Ο Νίκος τότε της άποκρίθηκε:

— Μόνο την καλή σας καρδιά δέχουν αυτά που μου είπατε: μή νομίσετε όμως και πως μ' έπεισαν.

— Μά τί, βρίσκετε πως δεν έχω δικιο;

— Βεβαιότατα! Και πρώτα-πρώτα, γιατί λέτε πως «θάφήσε» τό Γεροθώμα αν παντρευτήτε; Δεν θά τόν άφήσετε καθόλου. Μά δέ σας είπα πως κι' έγώ θά τόν έχω σαν πατέρα μου; Και ρωτήστε τη μητέρα μου να σας πη αν ξέρω ή όχι τί χρέη έχει ένα παιδί στους γονείς του. Την γνώρισατε δά τη μητέρα μου τί γυναίκα είναι. Οι δύο σας θάγαπάτε τόν Γεροθώμα, θά τόν φροντίζετε, θά τόν περιποιείσθε κι' όλοι θά ζούμε εύτυχισμένοι... Τελοσπάντων, έγώ επιμένω. Γιατί τά λόγια σας, που μου φάνε-ρσαν πόσο είσθε καλή, εύγλωμων κι' άφροισμένη,

μ' έκαμαν να σας εκτιμήσω και να σας αγαπήσω περισσότερο. Η Μαρίκα κούνησε τό κεφάλι της κι' είπε:

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε Νίκο, μά τού κάκου! Εσχνάτε πως ό Γεροθώμας είναι τυφλός και πρέπει νάχη πάντα κοντά του έναν άνθρωπον να τόν προσέη σά μωρό παιδί. Αν ήταν μονάχα γέρος, ύπομονή Ίσως τότε θά μπορούσα να δεχτώ την πρότασή σας. Αλλά είναι και τυφλός. Κι' έτσι αυτό καταντά αδύνατο.

— Και όμως...

— Όχι, όχι, μην επιμένετε. Έγώ ξέρω καλά πόσα βάρη, πόσες υποχρεώσεις έχει μία παντρεμένη...

(Ακολουθεί)

ΧΟΡΙΣΜΟΣ

Νοιώθω τις πίκρες να μ' άγγίζουν αυτές που πιάνουν την καρδιά στα περιβόλια, όταν ποτίζουν — δειλί — τα ροδα στη βραγιά.

Μά, ώ, τόσο, είναι τα περασμένα τί τωρινά, τί φανερά! Τ' άνθια, κορόννες φορεμένα, και τα λαλούμενα νερά...

Πράγμα δέ λείπει, ούτ' έχει φύγει: κάθε κοτσάνι άπ' τις φραγές σπάει στην καρδιά και της άνοίγει — δεν ξέρω πως — χίλιες πληγές.

Κόρμας... κάτι έλειψεν, ώστόσο, ανάμεσά μου και σ' αυτά, και δεν είμαι άξιος να τό νοιώσω δικιά, σαν πρώτα, και πιστά.

Φευγάτη είν' ή καρδιά μου έμένα, στίς πρώτες περισυλλογές, μες στα τραγούδια, — τα χαμένα στίς νύχτες, στίς άστροφωγίες —

μες τα φωλιάσματα τά ξένα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

601. Μεταγραμματισμός

Μιά λίμνη της Ελλάδας
Τη μέση της αλλάζει
Κι' άμέσως ένας σκύλος
Γροικιέται να φωνάξη.

Αργυρά Σελήνη

602. Αστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Βόλγας

603. Κρυπτογραφικόν

12312456 = Αρχ. ἀρχιτέκτων
24656 = Δενδρόφυτον.
3126 = Μάντις.
42432 = Φωνή.
5356 = Ἀντιφώνημα.
62456 = Τρικυμία.

Ἄνθος τῆς Ἀνδρου

604.606. Δογοπαίγνια

1.—Ποῖος ἀρχαῖος χώρος κά-
τοικος φυτεύεται, καρποφορεῖ, τρώ-
γεται;
2.—Ποῖον ἀγίου τὸ στόμα ἦτο
μετάλλινον;
3.—Ποῖοι ναῦται ἦσαν ἀργοί;
Καμέλια

607. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, το τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης,
σχηματίζουν ἓνα τῶν 30 τυράννων:
1. Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου· 2. Ὁμηρικὸς βασιλόπαις· 3. Με-
σαιωνικὸς ἥρως· 4. Γίγας· 5. Βα-
σιλεὺς Γυγάντων· 6. Ἀρχαῖος λυ-
ρικὸς ποιητής· 7. Θηβαῖος στρα-
τηγός· 8. Ἀθηναῖος εἰρηγός· 9.
Ὁραῖος βοσκὸς μυθικός.

Ἐθελοντὶς

608. Ἑλληνοσύμφωνον

ου-ε-ω-σω-η-ευ-α-ε-ω-ε-ι-ο-ου
Δημοκρατικὴ Ἰδέα

609. Γρίφος

γα γα γα γα γα γα γα γα γα
Κωστή Κωστή Κωστή Κωστή Κωστή
Δευτεριά σὴν Κύπρῳ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

610-612. Restaurations

1. Petit — l'oiseau — nid.
2. Pas — on — loin.
3. Une — ne fait — prin-
tems.

Κορυφή τοῦ Ὀλύμπου

613. Acrostiche Variée

La première lettre du pre-
mier des mots ci-dessous, la
seconde du second, la troisiè-
me du troisième et ainsi de
suite, forment un grand dieu:
1, Fleur odorante; 2, Grand
peuple; 3, Titre de souve-
rain; 4, Etat germanique; 5,
Art; 6, Province de France;
7, Grand physicien.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 25

378. Ἀστυνάξ (ἄστν, ἄναξ).—
379. Ἄρης (α, ρίς).—380. Δανός-
Ἰανός.—381. Ὁ φακός, ἡ φακή.
382. ΚΡΟΤΟΣ 383. ΠΓΝΑ-
ΡΑΝΙΣ ΤΙΟΣ (γάτος,
ΟΝΟΣ ναός, ἄγιος,
ΤΙΣ Τάφος, ὄσιος,
ΟΣ σίτος).—384-
Σ 388. Διὰ τοῦ

Π: Πάρος, πέλας, κόπη, ἄπων.
ἔπος.—389. ΑΜΥΝΤΑΣ (Ἀσβής,
Μετά, Ὑπομονή Νεότης, Τημίνα,
Ἀχαριστία, Σοφός).—390. Ἐν
μὲν εἶδος ἀρετῆς, ἀπειρα δὲ κα-
κίας.—391. Χριστὸς ἀνίστη ἐν νε-
κρῶν. (Χ, ρ εἰς το, σάν ἐς τί, ἐ ε-
νεκ ρῶ, ν.)

392. DORAGE 293. MOINEAU
ORAGE (Μου, Ouvrir,
RAGE Innocent, Nou-
AGE veau, Eclatant,
GE Addition,
E Uni.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 15ος, καὶ
19ος. Ἐκαστος, τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1924)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος, δρ. 70 καὶ ραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς. Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 6,50,
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 13,50—εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πλὺν λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δραχ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΕΚ'—1083)

Πρωτοπατρίωνας στὸ κομψὸ σαλο-
νίκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὶ δὲ τὸν
τὸν Διαπλάσσομον. ΚΑΛΧΑΣ

(ΕΚ'—1089)

Κρητικὸν Τυρὶ, ἐλάβαμε εὐχαριστοῦ-
μεν. Μάγισσα, Μέσσα, Ἰγκεμπουργ,
Τριανταφυλλένια, Τάνια, στείλατε στὸν
(ΕΚ'—874) διαγωνισμόν.

Δασιάνι-Σαπφῶ

(ΕΚ'—1090)

Κυληριά, Χρυσουγή, Ελαβῆ· εὐχαρι-
στῶ. Γιούλη Ἀνθή, περιμένα. Ἐ-
λευθερία Ρουσσάκη, ἔστειλα.

ΑΙΓΟΚΛΗΜΑ

(ΕΚ'—1091)

Ἰοβόλε Ὀφι, περαστικὰ! διότι τώρα
(;;;) ἔνεκα ἀσφαλὸς ἀσθενεῖας σου
ἀνακα ἐδάγκασες.—Ὁνειρμένη Πατρίδα
(Σημ.τ. Διαπλ.—Δὲν εἶναι ἡ Α. Κουνέλη)

(ΕΚ'—1092)

Καπετάν Βρυκόλακα, περιμένα τὸ τε-
τραδιάκι σου (ΕΚ'—639). «ΠΙΕΡΟΤΟΙ»,
«Π.ΛΙΑΤΟΙ», ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.—ΝΙΡΒΑΝΑ

(ΕΚ'—1093)

Εισαχόμενος στὸ Διαπλάσσομον, χαί-
ρετὶ ὅλους καὶ ὅλες.

ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟ ΡΟΔΙΤΑΚΙ

(ΕΚ'—1094)

Ποιητὴρ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ψήφῳ
σου. Τὸ κομμάτι σου στὴ Σελίδα
εἶναι λίγο παραμένο· μὰ γιὰ τί νάσαι
φυλακισμένος;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(ΕΚ'—1095)

Αγαπητὴ μου ΡΟΔΟΠΟΥΛΑ, στὴ χερού-
σιν σου γιορτούλα σου εὐχομαι νὰ ζή-
σης χρόνια μαθουσιάζα. Χαίρετισμούς
ἀπὸ δόλους μὰς εἰς δόλους σὰς

Ἡ φίλη σου: ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΦΕΛΛΑΧΑ

(ΕΚ'—1096)

— «ΝΤΟΜΙΝΟ» —
(ΕΚ'—1097)

Β' ΔΙΑΓΩΝ. ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ ΦΕΛΛΑΧΑΣ
ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΜΕΝΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
3 ΒΡΑΒΕΙΑ 3

Προκηρύσσωμεν διαγωνισμόν ἀνρά-
φῳν καρτῶν. Συμμετοχὴ: ἡ φίλια
σας. Βραβεῖα 3 ἐπιλεκτότερα τοῦ Α'.
Διαγωνισμοῦ. Προθεσμία διμήνης. Αἰσ:

(ΕΚ'—894). Τίμη μὰς ἡ συμμετοχὴ σας.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ.

Σύλλογος «ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΟΤΩΝ», ἔστειλα.

(ΕΚ'—1098)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ, συζώσεως ζήτησ.

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΕΚ'—1099)

Επανεβλὼν ἐκ τοῦ ταξιδίου μου ἐ-
χίζω καὶ πάλιν τὸν πόλεμον ἐν-
τίον τοῦ «Κεραυνοῦ», «Τριῶν Πιε-
ρῶν» τοὺς δὲ «Παλιάτσους» τοὺς δε-
ρῶ ἀστείους. ΤΡΕΜΕΤΕΕΕ!

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΕΚ'—1100)

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΞΑΡΙΑ, ἀνέγγασα τὴν πε-
τασίαν σου, καὶ σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ
ἐπόμενον φύλλον νὰ μοῦ γράψης πό-
σῳ εἶσαι.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΕΚ'—1101)

Νύμφη τοῦ Ἐβρου, ἀλληλογραφεῖ-
μεν; Ὄθεν, δὲ ἀργήσουν νὰ στα-
λοῦν· δὲν εὐρέθη τὸ ἐν.

ΣΟΛΑΝΖ

(ΕΚ'—1102)

Ἀλληλογραφεῖ με δόλους. Δόσις Δι-
μαρκαῖου (διὰ Ρ. Ρ.), δόδος Δι-
15, Θεσσαλονίκης.

ΣΟΛΑΝΖ

(ΕΚ'—1103)

Ἐλπίζομε καὶ διὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ
νὰ τιμήσῃ με τὴν κάρτα τοῦ
διαγωνισμοῦ μὰς (ΕΚ'—1018).

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

(ΕΚ'—1104)

— ΑΓΝΩΣΤΟΙ —

ΦΑΡΑΔ, εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προ-
τίμησιν· συμμαχίαν δὲν δεχόμεθα
— Ἀρσὲν Λουπέν, γιὰτί ἐπεμβαίνω
στὰ ἰδιαιτέρη τοῦ Συλλόγου;

(ΕΚ'—1105)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, Προκηρύσσω Διαγωνί-
σμόν Μ. Μυστικῶν καὶ καλλιτεχνι-
κῶν καρτῶν. Βραβεῖα τρία. Συμμετοχὴ
1 δρ. Γράψατε: Μορὴ Ποταμιάνου
(διὰ Α. Κ.), Κέρκυρα. Λάβετε μέγαν
δῶλον.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΨΥΧΗΣ

(ΕΚ'—1106)

Εμφανιζόμενος πρώτῃν φοράν ἀπὸ
ἐσθλῶν Διαπλάσεως χαίρετὶ πάντας
Διαπλάσσομον.

ΛΕΥΚΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

(ΕΚ'—1107)

Σιρ ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΕ καὶ ὄχι «Ἀρσὲν Λο-
πέν»,—διότι ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀρχι-
γοῦ καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν, καταχρῶ-
σθεὶς τὸν τίτλον τοῦ συλλόγου, φιλο-
ράνο, ἐκ μὲς τὴν ἀγγελίαν ταύτην,
βάβεις ἓνα μικρὸν στοιχηματὰκι ἢ
δραχμῶν, δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀπο-
λοῦντες τὸς «ΦΑΡΑΔ» καὶ αὐτὰ τὰ ψε-
δῶνμα τὸν; Καλὴ κώνωσις! γιὰ τὸ
λουκουμάκι ποὺ ἐφαγες. Φιλικώτατα!
Good bye! — ΑΙΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ
ΕΑΝΘΟΣ ΑΓΚΟΣ.

(ΕΚ'—1108)

Μαργαριτάρια, γιὰ τὸ βραβεῖον εὐχο-
ριστῶ. Νόβη, ἔστειλα Μ. Μ. Προ-
σμένω δικὰ σου. Φιλοσοφία, Νύμφη
Ἐβρου στοὺς διαγωνισμούς σας ἀπὸ τῆς
ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΕΚ'—1109)

Ανταλλάσω Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως
μὲ δὲ τὰ Διαπλάσσοῦλα-ες Στε-
λατε πρώτοι. — ΓΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

(ΕΚ'—1110)

— ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ —

Σύλλογος τῶν Παλιότων, γράψαμε
γιὰτί δὲν ἀπαντᾷς; Σαντὴ Σαρ-
ριοτοπούλα, ὑποτάσσεσαι; Δαίμων τοῦ
Φωτός, Ἄδρατος Τιμωρὸς—Ὀδ. Σμυ-
γλου, Πόλις τῆς Ἰνδός—Μόδε, Κόμη,
Δελνιέρ—Κουβελὰ. Ρουδὸδ... παλὸ
μῖδα...

(ΕΚ'—1111)

— ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ —

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΑΝ: Α'—ΤΑΝΙΑ (ΑΓΝΩ-
ΣΤΟΣ), Β'—ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ (ΑΓ-
ΣΕΝ 818 ΛΟΥΠΕΝ), Γ'—ΣΙΛΑΓΟΣ
«ΠΑΛΙΑΤΩΝ», ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝ-
ΤΩΝ). — ΔΟΙΠΟΥΣ ΥΠΕΡΕΥΧΑΡΙ-
ΣΤΟΥΜΕΝ.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τα-
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μὰς
ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5. διὰ
τὴν ἐπιτύπωσιν τῆς νέας κταίνης.
Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν καλλιεργημάτων.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ:

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ 30ΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(1893-1923)

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: Ἄγγελος Τ., Ἀθανασιάδης Κ., Ἀνδρεάδης Α., Ἀν-
νινός Χ., Ἀποστόλιν Γ., Βλαχογιάννης Ι., Δελιακατερίνης Ι., Ζωγράφου
Ε., Ζῶης Α., Θρύλος Α., Καβάρης Κ., Καροφύλας Κ., Κόνινος Α.,
Κυβέλη, Κωνσταντιδίδης Κ., Λαοκαρῆς Ν., Λεοντῆς Α., Λιβαδάς Ν.,
Λιδωρικῆς Μ., Λυκούδης Ε., Μάγνης Π., Μαλακασῆς Μ., Μαλᾶνος Τ.,
Μάτσης Α., Μελάς Σ., Μενάρδος Σ., Μπαστιάς Κ., Μωραϊτίνης Τ., Νι-
βάνας Α., Σενόπουλος Γ., Παλαμᾶς Κ., Πάλλης Α., Παράσχος Κ.,
Παργῆν Κ., Ποταμιάνος Σ., Ποριώτης Ν., Πριονιστὴ Α., Ρουσσᾶλ Α.,
Συναδινός Θ., Σιγούρος Μ., Στασινοπούλος Μ., Ταβουλάρης Δ., Ταχιδ-
πούλος Α., Φιλῆρας Π., Χάρης Π., Χόρν Π., Χρυσάκης Ι., Ψυχάρης.

100 Σελίδες. — 50 Συνεργάται. — 30 Εἰκόνες.

— Τιμᾶται δρ. 15 —

Ἐδίδεται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως καὶ στέλλεται νῇ
προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, δρ. 2 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, δρ. 4
διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.